

Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Гж. 2840/2020
Дана: 16.06.2021. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Вере Кнежевић-Мандић, председника већа, Владимира Ивковића и Споменке Драгаш, чланова већа, у правној ствари **тужиоца АА** са седиштем у ..., ул. ..., чији је законски заступник ББ, а по пуномоћи заступа га Александра Игић, адвокат у Новом Саду, против **туженог ВВ** (јмбг ...) из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Драган Чолић, адвокат у Новом Саду, ради регреса, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Новом Саду П. 8416/2016 од 22.07.2020. године, која је исправљена решењем П. 8416/2016 од 08.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба туженог се ОДБИЈА и пресуда Основног суда у Новом Саду П. 8416/2016 од 22.07.2020. године, која је исправљена решењем П. 8416/2016 од 08.09.2020. године, ПОТВРЂУЈЕ.

Одбијају се захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Првостепеном пресудом, која је исправљена решењем П. 8416/2016 од 08.09.2020. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име регреса исплати износ од 3.454,17 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом законском затезном каматом у висини реферетне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена и то од 24.09.2013. године па до коначне исплате, износ од 5.685,91 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом законском затезном каматом у висини реферетне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена и то од 26.06.2014. године па до коначне исплате, износ од 4.670,85 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом законском затезном каматом у висини реферетне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена и то од 24.09.2013. године па до коначне исплате и износ од 2.681,38 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом законском затезном каматом у висини реферетне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за осам процентних поена и то од 23.09.2014. године па до коначне исплате, као и да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу

од 757.702,07 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до коначне исплате, све под претњом извршења (став 1-2). Ставом 3. изреке пресуде првостепени суд је одбио део захтева тужиоца на име законске затезне камате на трошкове парничног поступка од дана пресуђења па до дана извршности пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио тужени, из свих разлога прописаних чл. 373. ст. 1. ЗПП са предлогом да другостепени суд ожалбену пресуду укине, или је преиначи тако што ће одбити тужбени захтев и обавезати тужиоца да туженом накнади трошкове првостепеног и жалбеног поступка.

У одговору на жалбу, побијају се наводи жалиоца и предлаже се другостепеном суду да одбије жалбу и потврди првостепену пресуду, а тужени да се обавезе да накнади трошкове жалбеног поступка тужиоцу, које овај тражи за састав одговора на жалбу и за судску таксу.

Жалба није основана.

У првостепеној пресуди су утврђене као битне чињенице, да се дана ... године, око 02:50 часова, на путу ... догодила саобраћајна незгода, којом приликом је моторно возило марке ... рег. ознака ..., са прикључним возилом марке ... рег.оз. ..., у власништву ... из ..., којима је управљао радник те фирме, овде тужени у стању алкохолисаности, услед чега је изгубио контролу над возилом, па је прешао на леву коловозну траку и крајњим делом предње стране те предњим делом леве бочне стране прикључног возила ударио у леву бочну страну путничког возила марке ... рег.оз. ... (рег.ознаке ...), које се кретало из правца граничног прелаза ... ка .... Брзина кретања возила марке ... није у узрочној вези са настанком описане саобраћајне незгоде. Моторно возило марке ... рег. ознака ... је било осигурано код овде тужиоца, по полиси од аутоодговорности број ..., за период од ... године до ... године. У саобраћајној незгоди, тешке телесне повреде задобили су ГГ, возач и ДД, путник у возилу марке ..., чије повреде, као и физички болови и страх које су због истих трпели, те душевни болови које обоје трпе због умањења животне активности и због наружености, су детаљно утврђени у првостепеној пресуди, па се на тај део утврђења на овом месту сходно упућује, јер оно није предмет посебног жалбеног оспоравања. Тужилац је, на захтев оштећених, у вансудском поступку исплатио 03.09.2013. године износ од 4.670 евра оштећеној ДД и то 1.529,01 евра на име нематеријалне штете, 9,65 евра на име трошкова израде медицинског налаза и 3.132,19 евра на име изгубљене зараде, а оштећеном ГГ износ од 3.454,17 евра и то 1.500 евра на име душевних болова које трпи због умањења животне активности, 900 евра за претрпљене физичке болове, 554,17 евра за претрпљени страх и 500 евра на име душевних болова које трпи због наружености. Након тога, а на захтев оштећених, тужилац је ГГ исплатио још износ од 5.685,91 евра и то 4.100 евра због умањења животне активности, 800 евра за претрпљене физичке болове, 745,83 евра за претрпљени страх и 40,08 евра на име трошка вештачења, а ДД је 23.09.2014. године исплатио још 2.681,38 евра и то 1.628,37 евра на име душевних болова које трпи због умањења животне активности, 998,73 евра на име трошкова операције и 54,28 евра на име вештачења. Пресудом Основног суда у Сенти К. 734/2014 од 06.03.2015. године, која је постала правноснажна 17.04.2015. године, овде тужени као окривљени оглашен је кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 297. став 1. у вези са чланом 289. став 1. КЗ, за шта му је изречена условна осуда, казна затвора у трајању од десет месеци која се неће извршити ако окривљени за време од две године не учини ново кривично дело, као и мера безбедности забране управљања моторним возилом Е категорије у трајању од четири месеца рачунајући од дана правноснажности кривичне пресуде. Тужилац је 30.09.2014. године упутио туженом регресни захтев за исплату износа од 1.899.456,17 динара, на име накнаде штете коју је тужилац исплатио оштећенима ГГ и ДД у вези

поменутог штетног догађаја, а будући да на овај тужиочев захтев тужени није одговорио, тужилац му 18.12.2014. године и 04.05.2016. године послао опомену пред тужбу.

Код овако утврђеног чињеничног стања, позивајући се на одредбе материјалног права, првостепени суд најпре закључује да су на тужиоца као осигуравача, исплатом накнаде штете оштећеним лицима, прешла сва права оштећених према лицу одговорном за штету и имајући у виду чињеницу да је у конкретном случају дошло и до губитка права из уговора о осигурању од аутоодговорности јер је возач у тренутку саобраћајне незгоде био под дејством алкохола, првостепени суд доноси одлуку о усвајању тужиочевог регресног захтева према туженом.

Неосновани су жалбени наводи у делу у којем се указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба из чл. 374 став 2 тачка 12 ЗПП тако што је тужбени захтев усвојио у целисти а у образложењу је навео да се тужбени захтев делимично усваја. Ови наводи туженог су неосновани јер је првостепени суд у ставу 2. изреке побијане пресуде одбио део тужиочевог захтева којим је тражена исплате затезне камате на трошкове парничног поступка од дана пресуђења до дана извршности.

Неосновани су жалбени наводи којима тужени оспорава основ тужбеног захтева у смислу одговорности за настанак штетног догађаја. Ово из разлога што је тужени правноснажном пресудом Основног суда у суда у Сенти пословни број К. 734/2014 од 06.03.2015. године (која је постала правноснажна 17.04.2015. године), оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 297. став 1. у вези са чланом 289. став 1. КЗ, за шта му је изречена условна осуда, казна затвора у трајању од десет месеци која се неће извршити ако окривљени за време од две године не учини ново кривично дело, као и мера безбедности забране управљана моторним возилом Е категорије у трајању од четири месеца рачунајући од дана правноснажности кривичне пресуде. Изреком кривичне пресуде, тужени као окривљени је оглашен кривим за настанак саобраћајне незгоде јер је услед алкохолисаности изгубио контролу над возилом којим је управљао и прешао на леву коловозну траку намењену за кретање возила из супротног смера и налетео на путничко возило у којем су се налазила трећа оштећена лица. У смислу члана 13 ЗПП, у парничном поступку, суд је у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. С тим у вези су неосновани и жалбени наводи којима се оспорава учешће вештака саобраћајне струке Милана Васовића у парничном поступку, с обзиром на то да су се парничне странке на рочишту одржаном 10.02.2020. године и 22.07.2020. године сагласиле да се у парници користи налаз и мишљење овог вештака саобраћајне струке и да исти буде саслушан, а који је потом у доказном поступку и саслушан у својству вештака. На наведени начин неспорно је расправљена и утврђена искључива одговорност туженог за настанак штетног догађаја, па су сви жалбени наводи којима се утврђена одговорност туженог оспорава, неосновани.

Неосновани су и жалбени наводи којима се указује да је тужбени захтев неправилно постављен у страног валути, имајући у виду да је тужилац оштећеним лицима, који су држављани ..., извршио исплату у еврима, те тужилац може тражити испуњење новчане обавезе која гласи у страног валути у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе, све сагласно одредбама чл. 395 ЗОО, са каматом коју прописује чл. 4 Закон о затезној камати ("Служб. гласник РС", бр. 119/2012 од 17.12.2012. године).

Без основа је жалбено оспоравање активне легитимације тужиоца позивањем на

то да је тужени управљао не само теретним возилом, већ и прикључним возилом осигураним код другог осигуравача, с обзиром на то да се у конкретном случају ради о регресном захтеву, у којем ова чињеница није од утицаја у погледу тражене обавезе исплате коју је тужилац извршио трећим оштећеним лицима.

Неосновани су жалбени наводи којима се оспорава пасивна легитимација туженог. За решавање конкретног спора по захтеву тужиоца за регресну исплату, од значаја су одредбе из члана 29 став 1 тачка 4 и став 3 Закона о обавезном осигурању у саобраћају, којим је прописано да осигурано лице губи права из осигурања ако је возач управљао моторним возилом под утицајем алкохола изнад дозвољене границе, а друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу из става 2. овог члана, ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету, за износ исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка. Тужени је у конкретном случају солидарни дужник са власником возила, али и крајњи дужник у смислу члана 163 став 7 Закона о раду, према којем запослени који је на раду или у вези с радом намерно или крајњом непажњом проузроковао штету трећем лицу, а коју је накнадио послодавац, дужан је да послодавцу накнади износ исплаћене штете (при чему се у конкретном случају не може очекивати да послодавац туженог испуни обавезу према тужиоцу, јер је ... из ..., према јавно доступним подацима из регистра привредних друштава, брисан из регистра и престао да постоји.)

Неосновано је жалбено позивање на одредбе чл. 939 ЗОО, којима се регулише ступање осигуравача у права свог осигураника (нпр. каско осигурање), јер у конкретном случају тужилац ступа у права оштећеног лица према лицу одговорном за штету сходно чл. 28 став 2 Закона о обавезном осигурању у саобраћају. којом одредбом се регулише случај преласка на осигуравача свих права осигураника према лицу одговорном за штету.

Првостепени суд је правилно одлучио и о трошковима парничног поступка, на основу чл. 153. и 154. ЗПП, који су одмерени у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, па су жалбени наводи у овом делу оцењени као паушални.

Применом одредбе чл. 165. ст. 1., у вези са чл. 153. ст. 1. ЗПП, Апелациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка будући да тужени није успео са изјављеном жалбом, а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка, јер трошкови састава одговора на жалбу нису били нужни и потребни.

Због изложеног, а применом одредбе члана 390. ЗПП, одлучено је као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Вера Кнежевић-Мандић, с.р.

Зто: